

Oslavili svá životní jubilea

Ve 3. čtvrtletí letošního roku oslavili svá životní výročí tito naši spoluobčané:

- Olga Pavelcová z Pecky – 90 let
- Karla Vokatá z Pecky – 96 let
- Ludmila Tázlarová z Pecky – 85 let
- Alois Tázlar z Pecky – 80 let
- Jiří Styblík z Pecky – 80 let
- Vlasta Hradecká z Bělé – 80 let

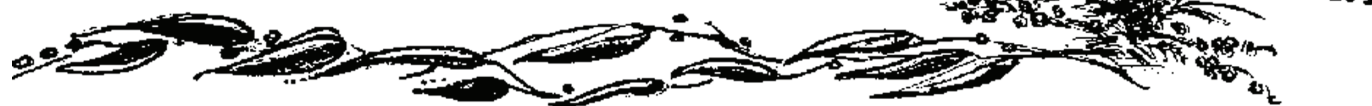
Vzpomínka na pí. Jitku Křečkovou
Dne 12. září 2011 uplynul jeden rok od úmrtí paní Jitky Křečkové.
Vzpomíná manžel Miloslav Křeček

Všem jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví,
hodně spokojenosti a osobní pohodu.

Navždy nás opustili:

- Jaroslav Šotola z Pecka
- Irena Šotolová z Pecky
- Růžena Jeriová z Pecky
- Ladislav Plecháč z Pecky

Věnujme jim tichou vzpomínku.

Další číslo Listů Peckovska vyjde v prosinci 2011.
Příspěvky můžete průběžně vhažovat do novinové schránky úřadu městyse.
Uvítáme jakékoliv návrhy, podněty a připomínky.
Uzávěrka příštího čísla bude 20. listopadu 2011.

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka, vydává Úřad městyse Pecky.

Říjen 2011, ročník XXI.

Řídí redakční rada ve složení:

Petr Pavel, Šárka Kodymová, Marie Pavlová, Hana Albrechtová
grafická úprava Věra Kociánová a Zdeněk Kalenský

E-mail: obec.pecka@centrum.cz, knihovna.pecka@cbox.cz

http: www.obec-pecka.cz

Počet výtisků 300

Cena 15 Kč

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka a okolí

Ročník XXI
číslo 3/2011
říjen–listopad 2011

Z obsahu:

- Benefiční festival na hradě Pecka – str. 4–5
- Vzpomínky na Josefa Rejňáka – str. 9–12
- Pecka v padesátých letech – str. 12–14
- Divadlo v Bělé u Pecky – str. 14–15
- Cykloturisté v Pecce – str. 19
- fejetony (První divočák na Pecce, O chechtání) – str. 17

Na hradě začne archeologický průzkum

V říjnu proběhne vůbec první oficiální archeologický průzkum hradu. Uskuteční se pod odborným dohledem archeoložky jičínského muzea Evy Ulrychové. Cílem je nejen odkrýt archeologickou sondu, ale případně také ověřit existenci či neexistenci jedné z „tajných chodeb“.

(pokračování na straně 3)

Bohdan Holomíček přijíždí na Pecku

Jeden z nejuznávanějších českých fotografů Bohdan Holomíček je známý nejen svými fotkami Václava Havla, jeho ženy Olgy a dalších disidentů, ale i soustavným dokumentováním současné divadelní scény. K Pecce má osobnější vztah. Pocházela odtud totiž jeho první žena – Zdislava Hetfleischová. Několik let sem tedy jezdil a po svém zvyku fotil a fotil.

Jeho snímky zachycují život mnoha místních lidí. Někteří z nich už nežijí, třeba pan děkan Stryhal, kterého Bohdan Holomíček zvětšil mimo jiné i na legendární fotce Pan děkan pase kozičku.

Fotografie z Pecky a okolí promítne Bohdan Holomíček na hradě v sobotu 22. října od 17 hodin.

Doporučujeme a zveme.

-vk-

Velké investice přinášejí ovoce

Vážení spoluobčané, podzim je v plném proudu, občas nás potěší i náznak babího léta. To právě si letos udělalo delší dovolenou, snad se příští rok polepší.

Rozmary počasí ovlivňují naše nálady, ale neovlivníly rozjeté a připravované akce.

Úspěšně byla dokončena výstavba vodovodu v Horním Javoří, kdy se konečně naše poslední vesnička dočkala pitné vody. Celkové náklady jsou ve výši 4,3 milionů Kč, z toho dotace od Královéhradeckého kraje byla 2,9 milionů korun.

Do cílové rovinky se blíží i výstavba sběrného dvora. Probíhají zde úpravy povrchů a celý areál dostává nový kabát. První tříděný i netříděný odpad zde budeme moci odevzdat nejdéle 1. listopadu 2011. Prostavěli jsme celkem 5 milionů Kč, dotace ze Státního fondu životního prostředí, Operačního programu životní prostředí je ve výši 4,3 milionů korun.

Provozní doba sběrného dvora bude opět stanovena na 3 dny v týdnu – ve středu od 15 do 17 hod., v sobotu od 9 do 11 hod. a v neděli od 16 do 17 hod. Do sběrného dvora budeme moci ukládat tyto druhy odpadů: směsný komunální odpad, velkoobjemový odpad, tříděný odpad – plasty, sklo bílé a barevné, nápojové kartony, papír, kovy, nebezpečný odpad, biologický odpad (větve, odpad ze zahrad). V rámci zpětného odběru elektrozařízení bude možné ještě uložit televize, lednice, myčky, pračky, počítače, zářivky a drobný elektroodpad. Od roku 2012

již nebude probíhat mobilní svoz nebezpečného odpadu, lednic a televizorů, tyto odpady bude možné odložit do speciálního kontejneru, který je umístěn v areálu ve sběrném dvoru.

Abychom vylepšili prostředí v okolí hřbitova v Pecce, vybudovali jsme v místech odkládání hřbitovního odpadu opěrnou zídku a plochu pro kontejner, kam se bude tento odpad ukládat. Doufám, že si rádi zvykneme na tuto změnu a nebudeme pohazovat odpad vedle kontejneru nebo po hřbitově. Do tohoto kontejneru bude zakázáno odkládat biologický odpad z domácností a zahrad.

Do konce listopadu ještě opravíme knihovnu a autobusovou zastávku ve Vidonicích a do Lhoty instalujeme první herní prvek pro naše nejmenší spoluobčany. Na tyto akce se nám podařilo získat finanční prostředky z Programu obnovy venkova.

Samozřejmě, že se pokračuje na rekonstrukci fasády kostela sv. Bartoloměje a začaly práce na restaurování okenních vitráží. Na hradě Pecka jsme zahájili práce na obnově vstupu do sklepních prostor, návštěvníci hradu budou příští sezónu jistě mile překvapeni. Oddělením vstupů bude rozšířena možnost většího komerčního využití.

Děkujeme všem pořadatelům kulturních, společenských a sportovních akcí za nápady, obětavost, trpělivost a čas strávený při jejich organizaci. Škoda jen, že tyto akce navštěvuje málo našich spoluobčanů.

Hana Štěrbová

Galerie Hrad Pecka 2012

Volné sdružení autorů pod hlavičkou Venkovského díla připravuje k vydání kalendář věnovaný sklepní galerii, která na hradě fungovala od roku 1994 a letos svou činnost ukončila retrospektivní výstavou.

Reprodukce děl významných výtvarníků, kteří na Pecce v průběhu let vystavovali, nafo-

tilo několik fotografů v čele s profesionálem Romanem Machkem z Liberce a stálou spolupracovnicí na hradních publikacích Petrou Sekotovou z Pecky. Po grafické stránce ho zpracovává autor nové tváře Listů Peckovska Zdeněk Kalenský.

Kalendář by měl být k dostání začátkem listopadu.

-vk-

Cykloturisté v Pecce

Mám kolo a náročné cíle

Rozhovor s Josefem Bergerem

Peckovští cykloturisté jsou známí množstvím naježděných kilometrů, skvělými výsledky i podporou dobročinných akcí. O jejich činnosti jsme si povídali s vedoucím Oddílu – Josefem Bergrem.

Pane Bergere, pokud vím, aktivní oddíl cykloturistiky v Pecce každoročně dosahuje vynikajících sportovních výkonů. Myslím si, že nejde jen o výkony, ale že se jezdí i rekreačně.

Jde hlavně o to protáhnout tělo. Není pravdou, že polykáme jen kilometry, ale pohled do krajiny ze sedla kola je nádherná. Závodu se pravidelně účastní hlavně Lukáš Munzar.

Kolik má oddíl organizovaných členů?

Registrovaných máme 39 členů.

Na rozvoji cyklistiky v Pecce má velkou zásluhu pan Jiří Styblík. Vedení oddílu jste od něho převzal vy.

Pan Styblík založil oddíl cykloturistiky a nasadil latku hodně vysoko. Dá se říci, že je čestným předsedou cykloturistického oddílu při TJ Harant Pecka.

Letošní sezona sice ještě není u konce. Mohu se ale už teď zeptat, jak ji asi budete hodnotit?

Na hodnocení je příliš brzy. Obhájit čtvrté místo z loňského roku v celostátní soutěži je velice těžké. Letošní rok bohužel provází některé naše cyklisty zdravotní problémy. Jen pro informaci. V loňském roce ujeli naši cyklisté v sedle kola, sečteno dohromady 62 193 km.

To je úctyhodné číslo. Už jen průměr na člena oddílu je vysoký. Získáváte do svého kolektivu nové příznivce zábavné jízdy na kole? Myslím především mládež.

Po pravdě musím přiznat, že se nám to příliš nedaří. Důvodů je několik, ale bohužel je zde nechci rozebírat.

Chápu, je to interní záležitost oddílu. Takže bych se rád ptal na váš osobní vztah k cyklistice. Je o vás známo, že se rád účastníte jízd, kde jde o náročný sportovní výkon.

Myslím, že každý má nějaký cíl, čeho by chtěl dosáhnout. Rybář chce třeba chytit velkou rybu. Já mám kolo a náročné cíle, co na něm dosáhnout.

V předchozích LP jste stručně informoval o právě skončené velké dobročinné akci. Zopakujte prosím, jakou vzdálenost jste ujeli a na kolik etap byla jízda rozdělena?

Během jedenácti etap jsme v sedle kola ujeli 1 737 km. Projeli jsme 342 měst, městeček a obcí. Celou trasu absolvovalo 11 cyklistů.

Vy jste reprezentoval náš region z celého Královéhradeckého kraje. Kolik vás jelo?

Byl sem to jen já a Ivan Burkert z Hradce Králové.

Vážil jste se před zahájením jízdy a pak po jejím ukončení?

Takové věci neřeším. Důležité je, jak jsem se cítil a cítil jsem se velice dobře.

Kdo hradil náklady spojené s akcí?

Ubytování a stravování každý sám. Volno jsme měli z vlastní dovolené. Doprovodný program byl hrazen ze sponzorských darů.

Jeli jste po silnicích za normálního provozu nebo peloton měl uvolňovanou cestu?

Peloton doprovázela dopravní policie, která odvedla skvělou práci a patří jí za to dík. Jelo se za provozu.

Jakou podporu jste cítil ze strany obyvatel míst, kterými jste projížděli?

Atmosféra a podpora byla vynikající. Několikrát jsme zažili tak dojemné okamžiky, že jsme museli mít nasazený tmavý brýle, aby nebylo vidět, jak jsme na měkko.

Jak se díváte na výsledek snažení celého kolektivu?

Ve zdraví jsme se vrátili a navíc jsme pomohli těm, kdo nemají tolik štěstí, a to vážně nemocným dětem.

Pomoc těmto dětem zřejmě spočívala nejen v připomenutí jejich zdravotních problémů, ale v konkrétní finanční podpoře z výtěžku celé akce.

Nechtěli jsme kupovat žádné přístroje, nechtěli suplovat zdravotní pojišťovny. Nechceme žádné kanceláře a úředníky. Chceme něco jiného. Zatímco my jsme jeli napříč republikou a těšili se pohledem po kraji, jsou děti s onkologickým onemocněním ve čtyřech bílých stěnách. Pokud se týká lékařské péče, nic jim nechybí. Ale chybí jim to, co si my užíváme – kontakt s přírodou. A tak jsme se spojili s nadacemi velkých nemocnic, aby vybraly děti, které mohou s doprovodem svých blízkých vyrazit na pár dnů do přírody. Zkrátka jsme se rozhodli zaplatit jim pobyt na čerstvém vzduchu, v lese, v krásném prostředí. Čím víc prostředků, tím víc jich rozdělíme a tím víc dětí si užije pobytu na čerstvém vzduchu. V číslech to znamená, že jsme věnovali 150 000 Kč na oddělení dětské onkologie do Fakultní nemocnice Praha – Motol a 150 000 Kč na oddělení dětské onkologie Fakultní nemocnice v Brně. Dále jsme ze získaných prostředků uhradili 100 000 Kč na ozdravný pobyt onkologicky nemocných dětí ve Vysokých Tatrách. Dne 10. září 2011 proběhla jednodenní akce „Na kole dětem Vysočinou“, kde výtěžek byl věnován pediatrickému oddělení nemocnice Jihlava. Vše je z projektu „Na kole dětem“, v jehož sdružení jsem členem.

Jakým způsobem se získávají finanční prostředky na takovéto ušlechtilé činy?

Sponzorskými dary a výtěžkem z prodeje triček a náramků s logem akce „Na kole dětem“. Musím připomenout, že oddíl Cykloharant Pecka věnoval částku 3 500 Kč.

Bude se něco obdobného konat v příštím roce?

Připravujeme již 3. ročník, který se uskuteční v příštím roce. Mělo by se začínat v místě, kde jsme letos skončili, to je v Nové Sedlici, nejvýchodnějším místě Slovenska a skončit v nejzápadnějším místě České republiky, v Aši.

Zpátky k Pecce. Není předčasné se ptát, jaké plány má oddíl na příští období? A přímo vaše osobní?

Na to je zatím příliš brzy. Až zhodnotíme letošní rok, domluvíme se, co bude dál. Na prvním místě je vždy zdraví.

Děkuji vám za věnovaný čas a v dalších jízdách přeji dobré zdraví, další zajímavé zážitky, skvělé sportovní výkony a cesty bez defektů.

Ptal se Petr Pavel

Memoriál Jaromíra Tauchmana oslavil jubileum

Historie Memoriálu majora Jaromíra Tauchmana, soutěže družstev dobrovolných hasičů v požárním útoku, sahá do roku 1990, kdy se konal jeho 1. ročník.

Začal se v Pecce pořádat na počest občana, který se velmi podílel na rozvoji hasičského sboru v Pecce a tehdejšího Svazu požární ochrany okresu Jičín, pana Jaromíra Tauchmana.

Peckovský občan Jaromír Tauchman (2. 12. 1933 – 3. 7. 1989) ve své profesi požárníka dosáhl hodnosti majora. Pracoval jako velitel a starosta SDH Pecka, jako starosta peckovského okrsku a velitele Okresního veřejného požárního útvaru v Jičíně.

Memoriál majora Jaromíra Tauchmana byla první soutěž svého druhu v jičínském okrese, ve které mohla požární družstva mužů a žen ukázat svou šikovnost a rychlost ve dvou pokusech v požárním útoku. Protože tehdy v širokém okolí bylo podobných soutěží velice málo, sjelo se na 1. ročník 31 soutěžních družstev mužů a žen.

V následujících letech obliba Memoriálu stoupala. Dokladem toho je i účast sborů z okresů Trutnov, Semily, Mladá Boleslav a Nymburk, a to po několik ročníků. Počet soutěžících družstev se rok od roku zvyšoval a přibývalo i diváků. Nebylo žádnou výjimkou, když se na hřišti a v jeho okolí pohybovalo 300 až 400 lidí. Vrcholem byl 10. Ročník. To tu soutěžilo celkem 47 družstev (35 kateg. muži a 12 kateg. ženy).

V počátečních ročnících se výsledné časy jednotlivých družstev pohybovaly okolo jedné minuty. Postupem času se na stříkačkách začaly provádět různé úpravy, změnila se technika sání vody a roztahování hadice, došlo k tomu, že se časy na útoku začaly rok od roku zkracovat. V posledních letech při-

jíždějí družstva schopná zvládnout útok kolem 20 vteřin a už není výjimkou čas 18 nebo 17 vteřin.

Koncem 90. let se počet soutěžních družstev pohyboval mezi 30 až 40. Popularita podobných soutěží vzniklých v jičínském okrese i v širším okolí stoupala a bohužel k nám některé sbory přestávaly jezdit. Určitou roli v tom hraje i to, že družstva vybavená klasickými stříkačkami PS 12 už nemohou konkurovat silnějším strojům s úpravami a také vliv soukromého podnikání, při kterém nezbyvá čas na podobné soutěžní radovánky. Z těchto důvodů počet účastníků Memoriálu začal klesat a v současné době se pohybuje kolem 20 družstev. I když to není počet velký, v rámci soutěží zařazených do skupiny „O pohár starosty OSH Jičín“ je to, co do počtu startujících družstev, přece jen ještě na špici.

Je jen škoda, že se Memoriálu neúčastní více družstev hasičských sborů z našeho okrsku. Všichni víme, že čas jsou peníze, ale jedno sobotní červencové dopoledne by snad nikomu neublížilo a naopak může někomu udělat radost.

Letošní ročník měl původně být již 22., ale před několika léty nebylo možné dva ročníky uspořádat z důvodu budování kanalizace na hřišti a v jeho okolí.

I přes různá úskalí při organizaci Memoriálu v uplynulých letech se letos podařilo na sobotu 9. července jubilejní 20. ročník Memoriálu majora Jaromíra Tauchmana připravit. Zúčastnilo se ho 21 soutěžních družstev.

Proslýchá se, že to byl již ročník poslední. Možná. Je sice pravda, že tato akce už dávno není pro místní sbor hasičů výdělečná. Nebýt několika málo sponzorů, tak tradiční Memoriál by zřejmě přestal existovat již před několika lety. V dnešní době, kdy peníze vládnou světem, by se to asi dalo pochopit. Ale! Nebylo by škoda takovouto tradici a památku na někoho, kdo pro hasiče hodně udělal, nechat jen tak plavat, nechat upadnout v postupné zapomnění? Pochopit je možné jak „pro“ tak i „proti“. Rozhodnutí je však v rukou pořadatelů této naší hasičské tradice.

Josef Nyč

tý Paka z Lysý Lhoty. Skupina smrti B byla tvořena družstvy Bělá, Devoprd a Vrchovina II. Koho zajímá, kteří hráči tvořili tyto manšafy, bude muset dorazit na příští ročník, kde doufám všichni budou a třeba dorazí ještě někdo další.

Naštěstí jsme byli proti nepřízní počasí dostatečně vybaveni. Všichni se vešli pod náš párty stan a z něho se vzdalovali pouze na hřiště nebo do stánku s občerstvením. Vepřová kýta, bramboráky a klobásy z udírny se snědly, pivo vypilo a kdo potřeboval, zahřál se něčím silnějším. Takže nakonec vše dobře dopadlo.

Nevím, o co jim šlo, ale vyhrálo družstvo Devoprd. My Kalováci jsme byli nuceni spokojit se s místem druhým a na třetí příčku se probojovalo družstvo Vrchovina I. Musím uznat, že herní nasazení některých účastníků bylo velmi sympatické. Tímto bych jim a všem, co nám s akcí pomáhali, chtěl moc poděkovat. Už teď se těšíme na příští rok, v polovině prázdnin na návsi v Kalu na shledanou.

Za SDH Kal Jan Pavel

Na hradě začne archeologický průzkum První v historii

(pokračování z první strany)

Proč k průzkumu dochází až teď? Hrad jako archeologická lokalita byl totiž vždy považován za problémový, a to jednak kvůli požáru v roce 1830, po kterém následovaly rozsáhlé sesuvy zdiva, jednak kvůli průběhu oprav na začátku 20. století, kdy se sutí zaspával bývalý hradní příkop a svahy kolem hradu, které mohly být z archeologického hlediska nejcennější. Odborníci prostě vycházeli z předpokladu, že propracovat se k zajímavějším objevům by obnášelo odkopat metry závážky.

Většina archeologických nálezů z hradu jsou tedy nálezy povrchové. Jedná se hlavně o úlomky kachlů, keramiky, popřípadě hroty šípů. Poslední nález, hrot šípu z 15. století, darovala hradu asi před měsícem rodina Koškova. Pod hradem vlastní zahrádku a na šíp narazili, když kopali díru pro rybíz. Šíp je vystaven ve vitrině ve vstupní chodbě hradu.

Neoficiální archeologická zkoumání samozřejmě taky probíhala, ale většinou byla spíš na škodu. Systematičtěji proběhly jen dva pokusy – výsledkem prvního je krabice kachlů v hradním depozitáři, z druhého se dokonce zachovaly zápisky.

Původní vstup do sklepa je už skoro hotový

V půlce září zahájila na hradě peckovská stavební firma Zverec realizaci projektu Obnovení původních vstupů do sklepení.

V první fázi byl na nádvoří odkryt vchod, kterým se vstupuje přímo do mučírny a odtud i do dalších pěti sklepů. Celé podzemí by mělo fungovat jako samostatný prohlídkový okruh. Upravuje se také chodník u Harantovského paláce - místo betonu bude položena autentičtější pískovcová dlažba.

Ve druhé fázi projektu by měl vzniknout samostatný vchod také do místnosti za černou kuchyní. Tato

místnost má předpoklady stát se atraktivním prostorem pro pořádání různých společenských i kulturních akcí, včetně svatebních obřadů a výstav. Prostor má totiž unikátní, tzv. neckovou klenbu a navíc, pod několika vrstvami barvy, ukryté původní dekorace kolem oken, na jejichž restaurování by mělo v blízké budoucnosti také dojít.

Práce na hradě by měly být hotové do konce listopadu. Ve sklepení by měla přes zimu vzniknout nová historizující expozice věnovaná stravování a hygieně v době renesance.

-vk-

Provedl ho v roce 1972 Jaroslav Obešlo z Lázní Bělohradu a jak čtenáři Listů Peckovska vědí, v první řadě mu šlo o objevení jedné z tajných chodeb – té, která by měla směřovat k lesu Odnoži. Při kopání se dostal až do hloubky 3 metry, kde prý narazil na izolační vrstvu ze žlutého jílu a pod ní na klenbu z opracovaných kamenů. V této fázi se však výkop zřítíl a další práce zakázal tehdejší správce hradu Jiří Řehák.

Právě na pátrání Jaroslava Obešla by měl navázat říjnový průzkum. Tentokrát by však měl probíhat na vědecké bázi.

Na první schůzce, která se na hradě konala v sobotu 17. září, byla pod vedením kastelologa Tomáše Tomíčka vyznačena budoucí sonda u zdi Harantovského paláce. Měřit by měla 3 x 1,5 metru. Doufáme, že sonda je vytipována na místě, kde bychom mohli narazit jak na neporušené archeologické vrstvy, tak i na zmíněnou chodbu – ta by ovšem podle Tomáše Tomíčka mohla být spíš starou vodovodní šachtou.

O případných objevech budeme samozřejmě na stránkách Listů Peckovska informovat.

Věra Kociánová

Výtěžek z festivalu půjde na další opravy farní stodoly

Benefiční festival na hradě Pecka je pojmem. Za kvalitní hudbou a zábavou sem přijíždějí mladí lidé z celé republiky a často je rodinná atmosféra a peckovský génus loci osloví natolik, že se vracejí pravidelně. O radostech a starostech spojených s organizací festivalu jsme si povídali s Honzou Murdychem z pořádajícího místního sdružení Bezduřic.

Jak, kdy a proč vzniklo občanské sdružení Bezduřic?

Narozeninové koncerty, oslavy čarodějnic a podobné první krůčky v pořádání kulturních akcí, spolu se zápal pro společný zájem, koníček, byly tím nejdůležitějším a podstatným při následném vzniku občanského sdružení jako takového. Z party kamarádů a spolužáků se podpisem úředních listin stala během okamžiku oficiální organizace. Jedním z hlavních důvodů pro tento přerod byla možnost dostat se k finančním grantům především z Královéhradeckého kraje. Zakládací listina uvádí jako datum vzniku 9. 10. 2003. Letos tedy oslavíme už deváté narozeniny.

Váš hlavní počin je letní festival hudby a divadla na peckovském hradě, který byl letos již devátým v pořadí. Vzpomeneš si ještě, jak jste si ho představovali v jeho počátcích?

Je to už pár let, ale troufnu si tvrdit, že nám počáteční představy vydržely. Vedle toho, že v podstatě pořádáme akci, která se i nám trefuje do hudebního a kulturního vkusu, zveme své oblíbené kapely a divadla, tak má festival od počátku i benefiční cíle. Už první akce jsme pořádali s přáním na nich nějakou tu kačku vydělat. Ne však pro sebe, ale na dobročinné účely. Ono to může znít vznešeně, ale když se člověk ohlédne a spočítá si, kam a kolik jsme za těch devět ročníků odeslali peníze z festivalu, možná nejednoho překvapí celková suma přesahující 250 000 Kč. Těšit se z nich mohli v Domově sv. Rodiny v Praze, v lomnickém stacionáři Rváček, v novopackých sdruženích Život bez bariér, Sportem proti bariérám – Český ráj, v psím útulku o. s. Místo v Nové Pace, ve společnosti Pomocné tlapy...

Je pravda, že za těch devět ročníků jste odvedli kus práce, a navíc je to organizačně rok od roku lepší...

Každý rok posbíráme spoustu zkušeností, jak co dělat, jak co nedělat. Snad dobře funguje spoluprá-

ce s hradem, program se snažíme skládat krom jiného i tak, aby co nejméně narušoval běh klasického prohlídkového dne v turistické sezóně. Třeba i pro turisty je festivalový mumraj příjemným zpestřením jejich výletu. Myslím, že moc dobře je náš „organizační pokrok“ vidět na odpadcích. Když si vzpomenu, s jak zděšeným výrazem se díval ještě tehdy kastelán pan Červenka na hromadu pytlů s kelímky při jednom z prvních ročníků a srovnám to s tím jak

Pozitivní ohlasy jsou tím, co nám dává chuť hledat nové zajímavé kapely a divadla

to funguje teď, je fakt že je to jako nebe a dudy. Poslední roky se nám povedlo domluvit na spolupráci se společností Bioplaneta, od které nakupujeme právě ty hromady jednorázového nádobí. Fígl je ale v tom, že nádobí od nich je sice drahé, ale je vyrobené z kukuřice a je naprosto šetrné k životnímu prostředí. Kelímek od piva se do 60 dnů prostě jen tak rozloží na kompostu. To ale není všechno, nádobí si společnost přímo na festivalu za korunu, za dvě, vykupuje zpátky, a tak v podstatě není ráno co uklízet. Mezi návštěvníky se najdou i takoví, kteří za víkend na vrácených kelímcích vydělají i tisícovku. A to je příklad toho, jak jsme se to za ty roky naučili dělat líp.

Jak vlastně dopadl festival letos? Kam jste se rozhodli peníze darovat?

Festival byl podle mě jedním z nejlepších. Osvědčila se nám sázka na jednu slavnější kapelu, vyšlo počasí, přišla spousta lidí, muzika i divadla měly svoji

První divočák na Pecce

fejton

Chtěl jsem napsat něco hezkého do Listů Peckovska o Harantovských slavnostech historického zpěvu. Při vši snaze jsem zjistil, že bych asi opakoval to, co se jiným píšícím podařilo a podaří lépe. Mohu jen dodat, že byly krásné a udělaly mnoha lidem radost. Stejně tak i mně a mojí ženě. Potkali jsme v našem bývalém domově mnoho příjemných lidí, na které máme a budeme mít hezké vzpomínky. Jedním z nich byl bývalý tahoun festivalu, pan Vejvoda.

Tento nadšený nimrod nám kdysi dělal na peckovské škole besedy o přírodě. A tak kromě povídání o hudbě a festivalu přišla krátce řeč na myslivost. Tentokrát jsme vyslechli krátký příběh o prvním uloveném divokém praseti na Peckovsku. Útržek z vyprávění pana Vejvody:

„Kdysi nebyla divoká prasata tak běžná jako teď. První bylo tady na Pecce zastřeleno v roce devatenáct set padesát osum. Táhl jsme ho z Hejduku na Popluž a tam jsme ho položili na zem. Sedlák, co přijížděl, mu-

sel zastavit. Kůň nechtěl kolem jít. Museli ho táhnout za ohlávku, aby vůbec projel. Pak jsme to prase dotáhli až dolů k Fejfarom. Tam byla porážka. Bylo to v neděli. Lidé šli kolem do kostela a místo toho se chodili koukat na to prase. Farář ani nezačal mši, posunul začátek o půl hodiny a taky se šel podívat.“

Protože i u nás v Beskydech byla divoká prasata ještě na počátku 60. let vzácná a lidé se jich báli, zkusil jsem si najít o jejich výskytu v Čechách a na Moravě nějaké informace. Dověděl jsem se, že byli divočí u nás na počátku 19. století vyhubeni a volně mimo obory celých 150 let nežili. Jejich počty se rozšířily skutečně až po druhé světové válce, kdy byly obory poničeny bojujícími armádami.

Harantovské slavnosti jsou čtvrt roku za námi. Myslivost se k podzimu hodí víc. Přejeme lidem na Peckovsku hezký podzim i zbytek roku a těšíme se na další hezké zážitky, které nás tady v budoucnu čekají.

Jaromír Kuliha

O chechtání

fejton

Jen člověk prosolený humorem se nezkazí.

Letošní deštivé léto způsobilo, že se nám přemnožili slimáci a škarohlídové. A přece je tak snadné, vyvolat u promočeného stanu smích na tváři sousedky: U ptačí budky sedí dvě kosí samičky. „Jen si považte, paní, sotva její starej odlétl pro žízaly, už tam má zase toho drozda.“

Tento lechtivý žert může vyvolat chichotání, a o to tu běží, - rozdávat smích, švandu, neboť slovo humor pochází z latiny a znamená štávu, vlhkost, kterou můžeme zavlažovat škarohlídy i kypré sousedky. „Chi“, je to citoslovce. „Chichi“ je utajená veselost až škodolibost. Slovo chechtalka je zastaralé, výraz „při sexu ho unavila chechtáním“ je však od současného spisovatele.

Racek chechtavý nás svým ptačím křikem nepřivede ke smíchupotrhání. O tuto bujarost se pokoušeli M. Horníček, J. Werich, Ch. Chaplin, bohatýrem smíchu byl jičínský rodák, spisovatel J.Š.Kubín, „paběrkoval“ u starých lidí, vypravěčů z našeho kraje humorky, lhačky a vtipy. Z jeho zápisků sršela vnitřní radost.

Hanebným šprýmem se může stát příběh z jednoho humoristického časopisu: „Skot jde přestrojen za bernardýna do biografu...“ Pokračování v příštím čísle.

„Víš, jak vypadají marťanky? Jako naše ženské... jen prsa mají na zádech.“ Vypadá to blbě, ale prima se s nimi tancuje.

Humor může být i šibeniční. Hrabě Christo před soubojem: „Doufám, že po výstřelu padne na záda. Nosem se zabořit do bláta není pro šlechtice příjemné.“

Jsem životní optimista. Nakazil mě svým rozdáváním humoru spisovatel Jaroslav Hašek, i druhý Jarda – ze školního prostředí čerpal taškařice, recesi Jaroslav Žák.

I bezbranné dítko může být zdrojem humoru „Babičko, obuj si bačkory.“ „Proč, Pepíčku?“ „Tatínek říkal: „Neodpočinem si, dokud nenatáhnem bačkory...“

Ze žákovské knížky: „Neustále se při hodině směje!“ A neví čemu – jen špatná učitelka zakazuje smích.

Svět se mění nenápadně, ale ubývá mezi námi bodrých lidí. Například řidič za volantem, nebo podváděná manželka vůbec ztrácí smysl pro humor. To takový d u c h naopak. Přišel mezi nás, zažertoval s dámami, kopl do stolu i do lidí, on na náš mejdan dokonce přinesl krabičku po sýru VESELÁ KRÁVA a nechal ji zmizet.

Neobcujte s duchy, pěstujte a rozsevejte humor kolem sebe. Humor je koření života.

Miroslav Procházka

Návštěvnost Žižkovské pouti byla rekordní

12. srpna se opět sešli přátelé Žižkova na Žižkovské pouti. Tentokrát byla účast opravdu rekordní, což pořadatele této akce skutečně potěšilo.

Nebyla nouze o chutné pohostění, kterým se návštěvníci pochlubili, ani o dobrou a veselou zábavu.

Na své si přišly všechny věkové kategorie od miminek až po seniory. O bohatě prostřené stoly se zasloužili velkým dílem manželé Nyčovi, kteří v tomto roce (a paní Irena právě 12. 8.) oslavili kulatá životní jubilea.

Žižkovská pouť je významnou příležitostí k setkání

lidí, kteří se mají rádi, dovedou se společně pobavit, zasmát a zazpívat si – a to určitě k životu patří.

Závěrem bych ráda poděkovala hasičům z Kalu za zapůjčení stanu, který zabezpečoval zdárný průběh celého večera. Také novopactí hasiči zasluhují

poděkování za poskytnutí stolů a lavic. Bez nich by to také nešlo. A úplně na konec díky všem, kteří se podíleli na zajištění hezkého večera.

Rok uteče jako voda, proto už teď:
ZDAR ŽIŽKOVSKÉ POUTI 2012!

Jana Mašková

Říjen v knihovně zpestří besedy i čtení

V prvním říjnovém týdnu dávají o sobě knihovny v celé republice vědět. V podstatě každý den zajišťují, organizují a pořádají pro veřejnost řadu různých akcí. Letošní Týden knihoven je veden pod heslem: 15. kraj České republiky – kraj knihoven.

Také místní knihovna v Pecce a MLK v Bělé u Pecky v tomto Týdnu též zvou občany k návštěvě a účasti na připravovaných pořadech.

V knihovně v Pecce je v pondělí 3. října běžný výpůjční den. V úterý v dopoledních hodinách knihovnu navštíví spisovatelka a scenáristka Martina Komárková a bude vyprávět o tom, jak vzniká knížka, jak se tvoří scénář pro televizní seriál a především rozprávět s dětmi o jejich literární tvorbě.

Ve středu 5. října bude dopoledne věnováno 200. výročí narození básníka a spisovatele Karla Jaromíra Erbena. Odpoledne od 15 hodin bude pravidelný pořad Čtení v knihovně. Tentokrát si budeme povídat o broucích s hostem Jiřím Plecháčem, velmi zkušeným entomologem.

Čtvrtek 6. října dopoledne knihovnu opět navštíví děti z MŠ a ZŠ a společně vzpomeneme na 100. výročí narození Václava Čtvrťky, prostřednictvím jeho pohádek.

V pátek 7. října je běžný výpůjční den. Odpoledne od 13 hodin si přijďte poslechnout CD, autorem čtení příběhu nazvaného František je MUDr. Václav Franc.

Týden nato, v pátek 14. října v 17 hodin si přijďte do knihovny popovídat o nových objevech ze stavebního vývoje hradu. Vyprávět budou kasteolog Tomáš Tomíček, Daniela Houšková a kastelánka Věra Kociánová, autoři nové, velmi zdařilé knížky Hrad Pecka.

V Místní lidové knihovně v Bělé u Pecky budou v úterý 4. října od 18 hodin vystaveny obecní kroniky a bude se vzpomínat „Jak v Bělé bývalo“.

Na pátek 21. 10. od 18 hodin místní hasiči společně s knihovnou připravili vzpomínkový večer u příležitosti 100 let, které uběhly od doby, kdy byla v Bělé místními ochotníky secvičena a sehrána první divadelní hra. K tomuto významnému výročí tu je výzva: pokud někdo má na divadelní představení v Bělé jakoukoliv věcnou památku, vzpomínku, či si z vyprávění pamatuje jakýkoliv moment – přijďte tím obohatit setkání. Všichni jste srdečně vítáni.

Petr Pavel

kvalitu, všechno se snědlo, dost vypilo. Z ohlasů návštěvníků, kteří často nešetřili chválou a slibem, že zas příští rok určitě na Pecku přijedou, máme pocit, že věnovat část svého volného času na organizaci festivalu má smysl. A k těm letošním penězům... Vloni jsme se pustili do opravy farské stodoly. Přeložili jsme střechu, do stodoly neteče a je na čase se vrhnout dovnitř. Jen co najdeme trochu volného času, chceme opravit zdi a hlavně postavit pořádnou podlahu, tak aby se co nejdřív dalo ve stodole zase něco podniknout. Z festivalu nám zbylo okolo 35 000 Kč, takže třeba zbyde i na nějakou tu modernizaci a zlepšováky pro pořádání festivalu v dalších letech.

Festival není to jediné, co od vás v posledních letech vzešlo.

Je pravda, že se nám občas zadaří uspořádat i něco jiného. Trefou do černého byl rozhodně loňský masopust. Obnovená tradice přilákala spoustu Peckováků na čumendu nebo i do průvodu, za což jim patří velký dík. Zabíjačka a masopust bude tuhle zimu určitě taky. Už se pomalu rozjíždí i akce ve stodole,

v polních podmínkách se hrálo první divadlo, promítal se první film. Tak snad toho bude časem víc.

Znamená to, že plánujete u pořádání akcí vytrvat i do budoucna?

Rozhodně. Pozitivní ohlasy jsou tím, co nám dává chuť hledat nové zajímavé kapely a divadla, volat, psát a zvát je na další a další Pecku. Navíc si už někteří z nás vychovávají další generaci Bezdrůčičáků, aby nás měl kdo vystřídat, až nám dojdou síly.

Příští festival bude desátým v řadě, chystáte něco speciálního?

Je to sice ještě poměrně daleko, ale v hlavách nám už pár nápadů koluje. Přeci jen kulaté narozeniny by se měly oslavit. Chtěli bychom pozvat ty, kdo v minulých ročnících na Pecce zanechali velkou šlápotu, takové ty, na které se vzpomíná s širokým úsměvem a příjemnou náladou, doplnit je o zajímavé a nové. Prostě taková klasická Pecka. Jo, a asi taky upečeme dort. Však jste všichni zvaní...

Ptala se Věra Kociánová

Mezinárodní spolupráce ve školním roce 2011/2011 aneb poslední výměnný pobyt

I ve školním roce 2011/2012 se snažíme umožnit našim žákům, aby si vyzkoušeli své dovednosti v anglickém jazyce ve skutečných situacích, a proto opět spolupracujeme se zahraniční školou. Letos je to škola College de Saint Angeles v městě Pontivy v oblasti Bretaně. Připomíná vám tento název něco? Je to tak, s touto školou jsme již dříve spolupracovali. Bylo to v roce 2006/2007, kdy 24 žáků naší školy vycestovalo na týdenní pobyt do Francie. Měli možnost poznat kulturu a místa spolupracující země či aktivně využívat anglický jazyk.

hlavní město Paříž. Byl to pobyt velice zajímavý a odnesli jsme si spoustu zážitků i zkušeností. Letos jsme opět tuto školu oslovili se záměrem využít poslední část dotací získaných od Evropského sociálního fondu a státního rozpočtu České republiky. Následně pak budeme nějakou dobu udržovat kontakt se spolupracujícími školami pouze přes e-mail či dopisy. Jsme totiž zklamaní z nevelkého zájmu našich žáků o možnost vycestovat do cizí země, poznat kulturu a místa spolupracující země či aktivně využívat anglický jazyk.

V týdnu od 17. října se skupinka 18 žáků vydá za poznáním míst nejen v oblasti Bretaně, ale i Normandie. Podíváme se do města Aromanches, kde jsou pozůstatky ze známého vylodění spojeneckých vojsk, vystoupíme na horu Mt. Saint Michel, která je přístupná bosou nohou jen při odlivu moře, zasedneme s francouzskými studenty do lavic a budeme mít společné hodiny anglického jazyka či praktických činností. Pro nás „bezmořáky“ je také velice lákavé moře, proto strávíme čas na pláži a snad i výletem na lodi. Cestou zpět si prohlédneme okruh Le Mans, kde se jezdí 24 hodinové závody

aut a samozřejmě nás nemine návštěva Paříže. Zamáváme tedy z Eiffelovy věže, prohlédneme si Vítezný oblouk i moderní čtvrť La Défense. Ani zámek Versailles, známý z filmu o Angeli a králi, nevynecháme. V Mnichově se také chceme zastavit v centru města a v muzeu BMW automobilů. Program zájezdu je tedy velice pestrý.

I když je nás méně než by mohlo vycestovat, pevně doufáme, že si výměnný pobyt užijeme a v březnu 2012 budeme schopni připravit pro 25 francouzských kamarádů vhodné ubytování a program pobytu, který si i oni užijí.

Lucie Fojtová

Projekt Škola pro budoucnost – praxe, ekologie, prezentace

V tomto školním roce jsme v rámci výše jmenovaného projektu otevřeli předměty, které už běží třetím rokem, a to základy ekonomiky a podnikání, ekologický kroužek, kroužek mezinárodní spolupráce, ekologická praktika a informační technologie. Díky těmto předmětům jsme dětem nabídli širokou škálu možností rozšíření jejich obzorů v různých oblastech vzdělávání a poznávání.

Kroužek mezinárodní spolupráce uskuteční i na podzim výjezdní pobyt, tentokrát do Francie. Naše děti pojedou poznávat Bretaň, místo, které už někteří Peckováci díky výměnnému pobytu znají. Byly tam totiž před lety děti, které dnes studují střední

školu – druhé a třetí ročníky. A pokud se jich zeptáte, určitě se dozvíte jen samé skvělé zážitky a dojmy. Proto nás mrzí, že letos musíme děti přemlouvat, aby se výměny zúčastnily.

Projekt se blíží k závěru a nás už čeká jen finiš: vytvoření brožurky o realizaci projektu, dokončení materiálů pro interaktivní tabuli a dokončení a utřídění sad materiálů pro nové předměty.

-šk-

Ve škole je nás zase víc

Prázdniny se přehouply neuvěřitelně rychle a my jsme začali další školní rok. Každoročně zahajujeme na školním hřišti a ani 1. září tomu nebylo jinak. Už před osmou hodinou se prostor před školou začal zaplňovat a bylo zajímavé pozorovat skupinky i jednotlivce – někteří byli veselí a bezprostřední, u jiných se ve tvářích objevovaly rozpaky, obavy, což je to čeká, možná i smutek nad tím, že bezstarostné prázdniny jsou fuč.

Po přesunu na hřiště se rodiče i děti dozvěděli, na jaké akce se mohou těšit, seznámili se se změnami v řadách zaměstnanců a přivítali čtyři nové žáky 2. stupně. Největší pozornost byla věnována prvňáčkům - a že jich letos je! Sedm holčiček a jedenáct kluků! Díky nim a dalším čtyřem novým posílám

na 2. stupni se počet dětí navštěvujících naši školu přehoupal přes stovku, na sto sedm. Ale vraťme se k prvňáčkům. Každého třídní učitelka přivítala a obdarovala značkou, která ho bude provázet celý rok. Přání od paní ředitelky, kytička od deváťáka a první samostatné kroky mají za sebou, někdo s úsměvem, jiný s trochou nejistoty. Pak už jen přání všeho nejlepšího všem od paní ředitelky a pana místostarosty a vzhůru do školy. Kolotoč se opět roztočil.

I v letošním školním roce bude výuka zpestřena mnoha zajímavými akcemi – sport, divadlo, mezinárodní výměna, soutěže, tematické dílny, výlety, exkurze..., určitě je na co se těšit.

Několikrát jsme informovali o tom, že díky grantům lze do školy dostat spoustu novinek.

V lednu dokončíme projekt Škola pro budoucnost – praxe, ekologie, prezentace, tím ale nekončí aktivity s ním spojené. Dále poběží nově vzniklé předměty, dále budeme vytvářet materiály pro interaktivní tabuli a pokračovat v tom, aby se děti učily vystupovat před spolužáky různých věkových skupin.

Od září jsme díky novému grantu s názvem Za poznáním snadněji a hravě otevřeli na 1. s 2. stupni nové volitelné předměty. Čtvrtáci a pátáci si vybírali z předmětů Hrajeme si při čtení (co všechno lze najít v pohádkách, příbězích) a Za poznáním přírody (jak to funguje na statku, zajímavosti o domácích zvířatech), šestáci a sedmáci se přihlásili do předmětů Za informacemi snadněji (hry s textem, křížovky,

lušťovky, zajímavosti) a Matematika hravě (název, myslím, vypovídající). Projekt jsme podali na podnět výzvy MŠMT – EU peníze školám. Finanční prostředky z tohoto grantu nám mj. pomohou rozšířit a obměnit učební pomůcky v jednotlivých předmětech.

O všem, co se ve škole děje, se můžete dozvědět na několika místech. Aktuální informace najdete na školních webových stránkách, ve vitrínách u školy a v průchodu, v Listech Peckovska i informačním měsíčníku ÚM Pecka. A budete-li se chtít podívat přímo do školy, můžete využít Dne otevřených dveří 24. listopadu. Přípravena pro vás bude Vánoční dílna.

Hezký podzim přejí
Učitelé ZŠ

Za rok 1923 je v zápisu mj. uvedeno: *Dne 25. února 1923 večer byla zdejšími ochotníky za režie správce školy sehraána divadelní hra „Vojnarka“ od Al. Jirásky. Ač tato hra náleží k nesnadným hrám, přece byla velmi pěkně sehraána, což stvrdili všichni, hlavně cizí návštěvníci. Návštěva hry byla velmi slušná, tak že se docílilo čistého výtěžku 286,60 Kč, jenž připadl pokladně hasičské.* Po skončení hry shromáždili se herci na jevišti a tam věnovali nic netušícímu správci školy kytici jako projev uznání.

Doprovodný projev přednesla sl. Milada Krausová. Za měsíc, dne 25. března, sehraali ochotníci druhou divadelní hru: „Adamita“, drama D. F. Šečetky. Hra byla opět zdařile provedena. Návštěva byla menší, protože právě v týž večer byl v Pecce koncert ruských studentů, takže z Pecky nebyli přítomni návštěvníci. Do hasičské pokladny přibýlo 202 Kč. Při obou hrách, jakož i při všech zkouškách napovídal p. Fr. Groh, hostinský. Při sestavování scén pomáhal ochotně p. J. Hrnčíř. Členové hasičského sboru sestavili jeviště a i jinak s ochotou vypomohli.

Je škoda, že nejsou známé rozměry jeviště a popis jeho vybavení.

Podle dalších záznamů a pamětníků lze jen usuzovat, že bylo skladováno v hostinci u Grohů č. p. 33, kde se představení převážně hrálo. Je i možné, že se neskládalo vždy po odehraném představení, ale na sále sloužilo jako podium. Hostinská část domu, tedy lokál a sál, byla zbourána počátkem 70. let minulého století.

Koncem dubna 1923 začal nový správce školy Bohuslav Havlík (syn učitele Josefa Havlíka, který stál u založení divadelního odboru) společně se správcem menší nové školy ve Stupné A. Portíkem nacvičovat s dětmi ze škol v Bělé a Stupné dětskou divadelní hru od Č. Habarta „Princezna Zlatohvězdká“. Hra byla velmi výpravná a těžká. Hrálo téměř 40 dětí a úlohy starších osob sehraali dospělí ochotníci. Nacvičovalo se 7 týdnů. První představení se konalo v sobotu 19. května odpoledne, druhé v neděli 20. května v sále hostince u Grohů v Bělé u P. a pak v pondělí 21. května v Pecce u Posltů. Dne 27. května herci hru sehraali v Čisté.

Při hře účinkoval desetičlenný hudební orchestr, který ji doprovázel zpěvy. V tomto orchestru nezištně účinkovali učitelé z Pecky - Vejvoda, Fikar a Píř, mlynář Holman

Z původního jeviště se zachovala malovaná opona z roku 1922, která je uložena v depozitáři na hradě Pecka

ml. a st. z Radkyně, hajný Tázler ze Stupné a sl. Zeifartová ze Štikova.

Finančními výtěžky z odehraných her a tanečních zábav v Bělé byl dluh na pořízení jeviště v roce 1923 splacen. V následujících letech byla v Bělé odehrána řada divadelních her v rozsahu 1 až 3 kusy ročně, zapojili se i herci z Pecky a s různě dlouhými přestávkami se hrálo do roku 1949. V Bělé hostovali i ochotníci z okolních obcí a i Bělští několikrát vyjeli předvést nacvičenou hru do jiné vsi.

Zajímavý zápis je z roku 1928. ...5. srpna

zdejší ochotníci sehraali pod vedením B. Havlíka výpravnou divadelní hru „Lešetínský kovář“. Hry se zúčastnil velký počet herců – 40 osob.

Toto divadelní představení se uskutečnilo v přírodě. Venku před statkem p. Antonína Krause – dům č. p. 6. Konání představení bylo vážně ohroženo, neboť dopoledne silně pršelo. Avšak před polednem déšť ustal, obloha se vyjasnila a po celé odpoledne trvalo pěkné počasí, takže do Bělé se dostavil velký počet návštěvníků z okolí.

Poslední divadelní hru „Perníková chaloupka“ na prknech jeviště sehraali děti z bělské školy na sále hostince Na křižovatce v roce 1960 pod vedením Jiřího Václavíka. V dalších letech pod vedením učitele Karla Šrůtky (správcem školy a učitelem v Bělé u P. byl o roku 1933 až do uzavření školy v roce 1966) a potom v 80. letech v režii učitelky paní Františky Krausové nacvičily místní děti několik scének, které předvedly při společenských akcích pořádaných v obci místními spolky.

Z původního jeviště se zachovala malovaná opona, která vzhledem ke svým rozměrům 515x245 cm je uložena v depozitáři na hradě Pecka.

V měsíci říjnu v pátek 14. vpodvečer, při příležitosti 100 let prvního potvrzeného divadelního představení v Bělé u Pecky, si místní hasiči na besedě na sále kulturního domu v Bělé u P. připomenou divadelní aktivitu svých předchůdců. K účasti jsou zváni všichni, koho toto téma zajímá. Pokud někdo vlastní nebo ví o fotografiích, rekvizitách, kostýmech, vstupenkách, pozvánkách, plakátech, které se vztahují k divadelní činnosti, případně pamatuje nebo slyšel vyprávění o divadle v Bělé u P., bude na besedě vřele vítán.

Petr Pavel

maminkou. Na léto příjížděl ThDr. Alois Kudrnovský (1875–1955), vysokoškolský profesor teologické fakulty v Praze. Věřící se těšili na jeho prázdninová kázání, která byla obrazem vzdělanosti a kulturní a jazykové vytríbenosti. Měl v Pecce pěknou vilu, kterou obýval spolu se svým bratrem stomatologem. Na varhany hrávala slečna z pošty, kterou jsem občas uprosil, abych si mohl na varhany zahrát. Kostelnicí byla paní Horynová, starší, mírně již věkem ohnutá žena. Po nedělní mši o osmé chodívali páni z okolních vsí k Roubalům na polévku a pivo. Jednou se mi podařilo zúčastnit se o Velikonočních průvodu „Vzkříšení“ po náměstí. Bylo zřejmě jedním z posledních na dlouhá léta a nevím, zda po 1989 tato tradice pokračuje. Během několika málo tehdejších let jsem pak mohl poznat postupně narušování dosud obvyklého církevně-občanského řádu. Lidé přestávali chodit do kostela, začali se bát, obchody a hotely se znarodňovaly a zemědělci museli vstupovat do družstev.

Nezapomenutelné jsou ovšem vzpomínky na křtiny, svatby a pohřby, jichž jsem se zúčastňoval jako ministrant. Do dneška na mne působí vzpomínka na vznešenou úctu, opravdovou pietu i smířlivou atmosféru peckovských pohřbů. Nejdříve se začínalo výkropem v domě smutku, kde ležel zemřelý občan v odkryté rakvi. Příbuzní a známí se s ním podle svého způsobu loučili a přidávali mu do rakve květiny či předměty, o nichž si mysleli, že by je měl sebou na poslední cestu mít. Pak přišel pan farář s ministranty a rakev vykropil. Následoval průvod do kostela, kde byla zádušní mše, tehdy samozřejmě celá latinsky. Paní Zlatníková a další dámy zazpívaly z kůru píseň „Nech Tě do ráje andělové dovedou“ a za těchto slov

Vzpomínka na divadlo v Bělé u Pecky

Učitel a správce školy v Bělé u Pecky Josef Havlík, osvětový činitel v obci a člen místního sboru dobrovolných hasičů, se na Výroční valné hromadě sboru dne 26. prosince 1911 snažil přesvědčit své soukmenovce, aby podpořili založení divadelního odboru. Jednoduše řečeno, chtěl, aby se i v Bělé hrálo divadlo. Protože znal lidi ve vsi, oprávněně tušil, že nebude jednoduché takovýto ušlechtilý nápad na pozdvižení veřejného kulturního života ve vsi prosadit. Aby svému nápadu dodal váhu, již předem jednu divadelní hru s ochotníky zrežimoval. A tak v Bělé u Pecky dne 3. září 1911 byla sehraána divadelní hra „Babiččin kalendář“. Následný rok, dne 28. dubna 1912, byl hrán „Poklad“ a měsíc nato, dne 27. května, bylo hráno další divadelní představení s názvem „Staří blázni“. Za dobu od 3. 9. 1911 do 28. května 1917 bylo pod vedením správce školy odehráno celkem 6 her. Sbor hasičů však neměl vlast-

ni již vycházel průvod s doprovodem dechovky z kostela. Celá Pecka se šla s nebožtíkem rozloučit až na hřbitov. Dnes si často vzpomínám na tento obřad, tehdy plný samozřejmosti i velebného dojetí: lidé se rodí, žení a umírají, v tom se na světě nic nemění. Tyto životní stupně však vyžadují oddělení od všedních dní a k tomu vlastní rituály. Jak trapně působí dnes na smutečních oznámeních častá věta: „Zesnulý byl na své přání pochován bez obřadu.“ Jednak si to opravdu jen málokdo přeje a hlavně, kromě finanční újmy se normálního a zdravého průchodu emocí přismrti a pohřbu bojí především příbuzní. Smrt – to je přece selhání lékařské péče a nikoliv samozřejmá součást života! Není třeba si ji připomínat. Kořeny našich depresí bychom měli hledat právě zde, v záměně tradičních rituálů provázejících život od kolébky do hrobu, za rituály jiné. Rituál peněz, nenasytného nákupu drahého a většinou nepotřebného zboží, kultu hvězd, drog, vítězů různých nesmyslných soutěží či permanentního překrmování k zapuzení vlastní neschopnosti nalézt opravdový smysl a rytmus života.

K jedné z posledních návštěv se váže vzpomínka na letní měsíce roku 1992. Má matka, tehdy devadesátá letá, si přála se podívat ještě jednou a naposledy do Pecky. Bydleli jsme v hotelu Fejfar

Roubalovi měli zavřeno či obsazeno. Matka mi ráno zcela vyděšená mě sdělila, že v rádiu ohlásili puč v Rusku a sesazení Gorbačova. Několik dní jsme čekali, jak to dopadne, ale po návštěvě starých známých míst v okolí Pecky a pozitivním vývoji situace jsme zase odjeli s klidem domů.

Milan Kment, Praha

ní jeviště, a tak si ho půjčoval (z Bukoviny, Hřídelle Heřmanic). Ceny materiálů v době válečné i poválečné byly poměrně vysoké. Každý rozpočet jeviště operoval s tisíci korunami a spolková pokladna se sty. A tak výnosy ze společenských zábav, věnečků apod. se ukládaly do spolkové pokladny a šetřilo se na jeviště. Na schůzi 14. ledna 1922 bylo usneseno, že se jeviště koupí. Zajištění a zřízení jeviště dostal na starost osmičlenný divadelní odbor při SDH Bělá u Pecky. Mezi občany byla vyhlášena sbírka a lidé poskytovali bezúročné půjčky v rozsahu od 50 do 500 korun. Obecní úřad a lesní správa Peckovská darovaly dříví. Malbu jeviště (opony a dekorací) provedl zdařile v roce 1922 za 5 462 korun a 9 haléřů pan Miloš Středa, který měl malířský divadelní ateliér v Miletíně. Již 7. května 1922 se na novém jevišti hrála hra „Hrany“ a další hra „Nerozluční přátelé“ byla odehrána dne 28. května 1922.

Cyklovýlet žáků 6.–9. ročníku

Ve středu 14. září jsme se brzy ráno, vydali užít si ještě hezkého počasí, na cyklovýlet s přespáním u vodní nádrže Rozkoš. Šestnáct žáků naší školy tak čekalo mírné stoupání, velké kopce, ale i rovinky a sjezdy. Nejdřív bylo třeba vyšlápnout nahoru k hradu a vydat se směrem na přehradu Les Království. Cestou jsme museli řešit první karambol a lepit první odřeniny. Od přehrady nás pak čekal nejtišší úsek cesty – lesními cyklostezkami i cestami pro pěší jsme se museli dostat nahoru do Hajnice. A pak už to byla krásná rovná cesta až dolů Babiččiným údolím. V České Skalici nás čekalo sladké překvapení v cukrárně a po ubytování v kempu jsme si ještě zahráli fotbal a strávili čas na hřišti. A večer zasloužená večeře v restauraci

Tropical. To jsme si pochutnali. Chytřejší z nás šli spát brzy. Ti, co ještě ponocovali, pak ráno měli unavený výraz, když jsme v půl osmé vyráželi na cestu zpět. Dali jsme si snídani v mléčném baru ve Skalici, a pak už hurá na to. Cesta zpět utekla také celkem rychle, možná pro to, že jsme volili spíše rovnější terén a žádné polní cesty. Stěžejní místa pro návrat z Rozkoše jsou: Česká Skalice, Jaroměř, Velichovky, Vilantice, Sedlec, Lhotka, Bílé Poličany, Miletín a přes Vřesník pěkně nahoru do Pecky. Ke škole jsme přijeli kolem 15.30 odpoledne, se 115 kilometry v nohách, plni zážitků a natěšení na další cyklovýlety. Tak zase tradičně v září.

Lucie Fojtová, Jiří Zadrobílek

Mateřská škola v novém školním roce

Od září tohoto roku je do naší mateřské školy zapsáno 53 dětí, z toho 29 chlapců a 24 děvčat. S dětmi pracují čtyři pedagogické pracovnice – Jana Murdychová, Eliška Sekotová, Radka Pavlová a Martina Nosková. O pěkný vzhled mateřské školy se starají nejen paní učitelky, ale i školnice Marie Petrová a uklízečka Marcela Mikulková. Paní Petrová má pod kontrolou ještě školní jídelnu, kde dětem připravuje svačiny a vydává obědy, přivezené ze školní kuchyně v základní škole.

Kromě paní učitelek si s dětmi ve školce hrají, zpívají, cvičí, vypráví, kreslí... i další dva kamarádi. V 1. oddělení je to Vochomůrka a ve 2. oddělení čeká na děti Křemílek. S nimi děti poznávají svět okolo sebe, učí se vnímat přírodu, poznávají nové kamarády, poznávají barvy, tvary, hrají si s písmenky, poslouchají pohádky, kreslí, malují, zpívají, cvičí atd..

V letošním školním roce naše mateřská škola nabízí dětem možnost navštěvovat výtvarný, tělovýchovný a logopedický kroužek. Rodiče mohou přihlásit své děti i do kroužku angličtiny. V měsíci září zahájí předškolní děti plavecký výcvik v Plavecké škole v Hořicích v Podkrkonoší.

A co nás ještě čeká? Besídky pro rodiče i s rodiči, dopolední vycházky a výlety do blízkého okolí, námětové dny v MŠ, sezónní zábavné akce na zahradě, víkendový pobyt předškoláků na horách, vystoupení dětí v DPS v Pecce, v ZŠ, lampiónový průvod s Čmeldou a Brumdou, čarodějnice, a další akce, které pro děti i rodiče připravují paní učitelky. Přály bychom si, aby se do příprav těchto akcí zapojovalo i co nejvíce rodičů.

Nesmíme myslet ale jenom na hry a zábavu. Pro naši mateřskou školu je důležitá i potřebná každá šikovná a ochotná ruka rodičů, která nám pomůže naší mateřskou školu se zahradou udržovat a vylepšovat. K tomu potřebujeme ale i podporu a finanční pomoc od ředitelství základní školy a Úřadu městyse Pecka. Od svých dveří neodeženeme žádného sponzora, který by nám chtěl poskytnout materiální či finanční pomoc a předem mu za to děkujeme.

A na závěr ještě malá gratulace. Ptáte se komu? Naší školce. Tato mateřská škola byla poprvé otevřena 28. srpna 1986. Tedy před 25 lety. A co jí popřejeme? Aby naše školka měla hodně usměvavých dětí, veselých tvářiček, zvědavých čulibrků, malých i větších neposedů, kterým se bude v MŠ líbit a budou se v ní cítit jako doma u maminky. A také aby měla co nejvíce spokojených rodičů a šikovných paní učitelek.

V nohách máme už 10 kilometrů

Neuběhl ještě ani týden nového školního roku a naši předškoláčky se vydali ve středu 7. září na svůj první pěší celodenní výlet. Cílem jejich cesty byl Javorský mlýn v Dolním Javoří. Cesta nás vedla přes Horní Javoří, v pěkném prostředí Dolního Javoří jsme se posílili svačinkou a došli do cíle cesty. Tam nás srdečně přivítal rybář, který šel právě krmit pstruhy v náhonu. Děti si prohlédly mlýnské kolo, malý rybníček s vorem, vodníka hlídajícího vodopád. Velkou radost měly z pohlázení kůzlat. Pak už je čekalo výborné pohoštění v restauraci. Touto cestou bychom chtěli majitelům poděkovat za jejich ochotu a pohostinnost. Zpáteční cesta byla trochu komplikována terénem a počasím, ale vše jsme

zdárně zvládli a dorazili zpět do mateřské školy. Sice mokří, ale spokojeni s výletem. Chcete-li si i vy udělat pěkný výlet, vydejte se do Javorského mlýna.

*Kolektiv učitelek
MŠ Pecka*

Školka o prázdninách

Ani o prázdninách nebyla naše mateřská škola v klidu. Během doby, kdy byla uzavřena se nám podařilo:

- z hygienických důvodů upravit umývárnu a dětské záchodky ve 2. oddělení MŠ
- 1. třídu MŠ vybavit novými stolkami a židličkami
- vymalovat vstupní chodbu do MŠ a místnost, kde je uloženo nářadí, pomůcky a hračky pro děti při pobytu venku na školní zahradě
- vyrobit a zabudovat věšáky na prádlo
- zrenovovat servírovací stolků do přípravných kuchyněk u tříd
- ušít potahy na sedací soupravu ve 2. třídě, ušít chybějící sáčky do šaten dětí
- vyměnit prkna na dětském pískovišti

- opravit zatahovací dveře ve 2. třídě
- vyzdobit hlavní bránu mateřské školy
- vyrobit 4 kusy tabulí pro děti na kreslení křídou při pobytu venku
- postavit a vybavit regály pro tělovýchovné nářadí a náčiní ve 2. třídě
- vystěhovat z mateřské školy starý nepotřebný klavír
- provést drobné opravy po celé budově (výměna světel na chodbách, nové obložení sprchových koutů, zajištění oken háčky...)

Všem, kteří se na těchto úpravách a opravách podíleli, patří nejedno velké poděkování.

Kolektiv učitelek MŠ

Hotel Roubal byl vyhlášeným hotelem pro laskavou a komfortní péči o každoroční hosty. Vařila se česká kuchyně, řízků, plíčky, koprová, vše výborné z rukou láskyplné paní Roubalové, malé, usměvavé kypré dámy, stále se pohybující mezi kuchyní a výčepem. V poválečné době to byl neobvyklý luxus. V kuchyni pomáhali 3 synové: Zdeněk (pozdější chemik), Míla a nejstarší, kterého jsem později viděl v Praze jako vedoucího kavárny někdy v 60. letech. Majitel a král podniku pan Roubal, šlachovitý řezník, zemřel v té době na krvácení do střev.

Do kina se tehdy moc nechodilo. Bylo v hostinci Pod Hradem, trochu stranou ruchu na náměstí. Dva hotely, Roubal a Fejfar, měly svou předem zamlouvanou klientelu a jen zřídka se stávalo, že by se štamgasti jednoho hotelu přemístili do druhého. Doprava do Pecky byla tehdy složitější než dnes, jen málokdo měl auto. Vlakem do Nové Paky a pak autobusem do Pecky, případně vlakem do Borovnice a odtamtud pěšky, ale to bylo jen pro naše zdatné tatíky. Občas jsme se do Nové Paky vypravili zvláště na vynikající Kutnarovy pišingry. Málokdo však zajel až do Miletína, takže miletínské modlitbičky jsme znali spíše z vyprávění. Větší turistika se tehdy moc nepěstovala, ostatně většina rodin měla malé děti a nebyla by toho ani technicky schopna.

Kromě pravidelných známých „luftáků“ z Prahy jsme se kamarádili i s některými peckovskými občany a jejich dětmi. Vzpomínám na podzim 1947, kdy byly prodlouženy prázdniny pro velké sucho a výskyt dětské obrny. S místní školou a jejím ředitelem panem Zahradníkem jsem se také s nimi zúčastnil zemědělské brigády. Pan ředitel bydlel ve vile u silnice cestou

na hrad a měl milou dceru Bohunkou a syna Pepíčka. Brigáda spočívala v hledání mandelinky bramborové, tehdy označované jako „americký brouk“. Tento brouk měl zdůvodnit velkou neúrodu, kterou údajně způsobili Američané shazováním tohoto parazita na naše pole. Nic jsme pochopitelně nenašli, a tak jsem si celý život myslel, že takový brouk snad ani neexistuje. Jaké bylo mé překvapení, když jsem před několika lety strávil týden v trapistickém klášteře v západních Čechách, kde jsem měl pracovní úkol prohlížení bramborového políčka na přítomnost cizopasníků. (Tamní mniši se nejen modlí, ale i pilně pracují podle hesla zakladatele sv. Benedikta – Ora et labora: modli se a pracuj.) Našel jsem 23 mandelinek během jediného odpoledne! Jaké bylo překvapení spolupracujícího mnicha, když jsem mu sdělil, že za podobný výsledek před 50 lety bych pravděpodobně byl vyznamenán zájezdem na Krym. Pro mladého mnicha – člověka žijícího převážně již ve 21. století byla tato informace naprosto nepochopitelná.

Na náměstí jsme často chodili do drogerie pana Tichého, milého, laskavého, bělovlasého pána, který nabízel Condurango a Maltoferochin na zlepšení chuti k jídlu spolu s rozsáhlým sortimentem drogistického zboží. Krám černovlasého pana Vítka vždy v modrém plášti na rohu náměstí nabízel potřeby pro domácnost i zemědělce. Vzpomínám ještě na obchod s nápisem Jos. Pavel, taxikářství vedle Roubalů a zelinářství pana Šepse. K pekaři jsme chodili pro kvásek na kyselo, ale jak jsem zjistil, pekárna proti poště je už zrušená. V rohu naproti hotelu Fejfar bylo holičství, kterému vévodil pan Spanilý, o němž se říkalo, že

je komunista. Vedle bylo cukrářství, v kopci dole pak krejčovství paní Žofinky Štěrbové, u Pátých bylo tuším smíšené zboží. O svůj obvod se pečlivě staral praktický lékař MUDr. Tomáš, bydlící vedle náměstí. Pan Wolf, žijící v osamělé usedlosti na konci obce u rybníka, často přijížděl na motorce na večerní posezení k Roubalům. Obdivovali jsme virtuozitu jeho jízdy s použitím jen jedné nohy.

Místním farářem byl v 50. letech P. František Kalenský, rodák z Dolní Kalné, kudrnatý blondák, laskavý a dobrý kněz, který zde působil se svou

nal Parku vyskytuje 16 botanicky čistých druhů a roste jich tam až tisíc pohromadě na jednom místě.

Tyto zajímavé skalničky se stále dobře prodávají a z takto získaných peněz, z mého „třináctého důchodu“, mohu hradit svoje další koníčky, jako je fotografování a v posledních letech hlavně pěstování bonsají a „čarovníků“.

Jsem členem Klubu skalničkářů „Primula“ v Děčíně a na každoročních výstavách tohoto klubu se mnou vy-pěstované skalničky bez problémů prodají.

I na mém zájmu o bonsaje má snad zásluhu brácha, který se o jejich pěstování také pokoušel. Jako člen České bonsajové asociace získávám nové zkušenosti s tvarováním bonsají na dílnách, které dvakrát za rok pořádá prezident této organizace a demonstrátor tvorby bonsají s mezinárodními zkušenostmi Václav Novák v Libochovicích.

A protože jsem nejstarší žijící mužský člen naší rodiny (ke mně byl život štedřejší, než k mému tatínkovi),

dožil jsem se již 77 let a taky se dnes už mohu radovat z 5 vnoučat ve věku 19 a 29 let, chtěl jsem zavzpomínat na svého staršího bráchu, který se už letošních 80. narozenin sám bohužel nemohl dožít a vylíčit dnešní mladé generaci, která vyrůstá v době technické revoluce, počítačů a internetu, jak se žilo v takové malé venkovské chaloupce před více než 70 lety a zachovat tak zážitky z časů minulých a vědomost o jejich bývalém učiteli nejen pro bývalé bráchovy žáčky, ale i pro další mladé lidi, kteří si moje povídání budou chtít přečíst. A taky proto, aby moje vnoučata nedopadla tak jako já, že už se dnes „nemám koho zeptat.“

Pokud se mi to jen trochu povedlo, budu rád a doufám, že do svého rodného kraje a do naší „roubenky“ po rodičích budu moci jezdit ještě dlouhá a dlouhá léta.

***Zdeněk Rejňák**
pokračování příště*

Prázdninová idyla na Pecce v padesátých letech

Pecka, má svůj hrad, má svůj kostel, tam sídlo našich předků, volají nás k práci pro naši milou vlast. Tak začíná knížka o Pecce, kterou jsem po letech našel. Autory těchto slov je mons. ThDr. Alois Kudrnovský, peckovský rodák.

Při internetovém prohlížení nedávného čísla vašeho časopisu mě zaujala tři témata: vzpomínky paní Hetfleischové, poznámka o farní zabíjačce o letošním masopustu a vzpomínky pamětnice, která jezdila na Pecku a až dosud tam jezdí. K poslední skupině příspěvatelů patřím i já, byť Pecku navštěvuji jen příležitostně se svými vnuky – k ilustraci prostředí prázdnin jejich dědečka. Paní Hetfleischová jezdila s mou matkou do oční léčebny v Dolní Olešnici u Hostinného v 80. a 90. letech, než léčebnu zavřeli.

Naše rodina jezdila na Pecku (neříkávalo se „do Pec-ky“) od r. 1946 do r. 1953, kdy byla měnová reforma a další dovolené jsme si již nemohli dovolit. Tehdy jako šestiletý chlapec trávil jsem s maminkou celé prázdniny v hotelu Roubal. Vždy za rok se sešla stejná parta dětí i dospělých: chemik doc. Přibil se svou tří člen-nou rodinou a nezapomenutelnou babičkou a tetou, doc. Staněk, rovněž chemik z přírodovědecké fakulty, vinohradský lékárník Sochor se svým synem Toníkem, manželé Zvoníčkovi s dcerou Danuškou, pozdější lékařkou, továrníci Vinopalovi a jejich dcera Dana – pozdější sochařka, Ing. Pavel, hrající v amatérském divadle

Říše loutek v Praze, známý architekt Ing. arch. Brožek s chotí a dvěma dcerami, MUDr. Mendberger z Prahy a MUDr. Líbal z Hradce Králové s rodinami a celá řada dalších, většinou Pražáků, kteří se celý rok těšili, že se zase sejdou na Pecce.

Každý prázdninový den měl svůj rituál. Po snídani se šlo do oběda na koupaliště, kde stále donedávna ležel na hladině pověstný „doutník“ – nástroj pro pobavení i na výuku plavání – a po obědě opět k vodě. Večer se chodilo procházkou podle tabulky „Hrad sadem“ na hrad, kde se do noci pozorně sledovaly amatérské výkopy na hradním nádvoří. Pokud zrovna pršelo, koupaliště odpadlo a šlo se do lesa, většinou do oblasti pod hradem z Popluží. Večer se povídalo většinou při procházce po náměstí a my kluci jsme řádili po náměstí nebo za hotelem Roubal a smlouvali s našimi rodiči co nejpozdější večerku. Celé léto jsme se těšili na kouzelníka pana Nerada, jehož rodina a příbuzní bydlili v domku u náměstí a těšili jsme se, jaká nová kouzla nám zase ukáže. Některé z nás to pak vedlo k návštěvě kouzelnického domu pana Leopolda Beránka v Podskalské ulici v Praze, kde bylo možno kouzla nakoupit a naučit se je. Vyvrcholením celých prázdnin byla pout' 24. srpna na svatého Bartoloměje, jemuž je krásný barokní kostel zasvěcen. Čekali jsme napjatě, kdy přijedou atrakce a pozorovali, zda prodavači v boudách budou mít něco na zub.

Brácha a já vzpomínky na Josefa Rejňáka 3

Studium na gymnáziu

Základní školní vzdělání jsme nejdříve absolvovali na místní obecné škole a potom na tehdejší měšťanské škole v Pecce. V roce 1946 Josef úspěšně složil zkoušky na Státní reálné gymnázium v Nové Pace, které bylo přes válku uzavřené a po válce bylo znovu otevřeno.

Tam byli jeho spolužáky budoucí Prof. Ing. Jarka Havelka CSc. a Jirka Tichý z Pecky.

I já jsem v roce 1946 nastoupil do sekundy Gymnázia v Nové Pace. Mými spolužáky tam byli budoucí školní inspektor Mirek Procházka, dodnes žijící v Pecce, dále bohužel již zemřelý Miloš Fidrmuc, mladší bratr dnešního Doc. Ing. Jaroslava Fidrmuce CSc. a Ing. Oldřich Exner, jehož vzpomínání pod názvem Meandry mého mládí bylo v LP otištěno.

Brácha maturoval v roce 1950 a já v roce 1952.

Do Nové Paky jsme jezdili většinou autobusem, ale v letním období někdy i na kole. Cesta do školy autobusem byla často opravdovým zážitkem, především proto, že v poválečných letech byl na lince nasazen malý autobus Praga RN a do práce a do školy se každodenně potřebovalo dostat daleko více lidí než byla kapacita autobusu. O tom, jak se jezdilo na žebříčku a na střeše autobusu psal již Olda Exner v Meandrech mládí, ale já bych chtěl uvést další zážitky. Do Gymnázia z Pecky jezdil i Jirka Tichý, který často vozil violoncelo, protože hrál společně s Jarkou Havelkou ve školním smyčcovém kvartetu. A když už z Pecky přijel autobus plně obsazený a v Bělé se do autobusu snažila natlačit další skupina lidí, měl Jirka strach, aby jeho nástroj nedoznal úhony a proto violoncelo většinou držel, nad hlavou pod stropem autobusu. To se mu ale jednou nepodařilo a ze zadu se z autobusu ozval jeho úzkostlivý hlas, který volal: „Lidi netlačte se, mám tady čelo“.

V zimě zase autobus buď přijel pozdě, takže jsme nestihli začátek vyučování, a někdy, pokud byla zavátá silnice a cestáři nestačili závěje včas odstranit, nepříjel vůbec. To jsme nejdříve dlouho čekali, jestli přijede a když nepříjel, tak jsme se do školy vypravili pěšky. Po zaváté silnici těch 6 km ujít pěšky nebylo tak jednoduché a hlavně to trvalo podstatně déle než autobusem, takže jsme do školy přišli někdy kolem 11 hodin, ve vyhráté třídě jsme za chvíli usnuli a po skončení vyučování ve 13–14 hodin jsme se zase vydali k domovu. To už ale většinou silnici uvolnili a jeli jsme autobusem.

Jak jsme skautovali

V době studií na Státním reálném gymnáziu v Nové Pace jsme také skautovali. Vedoucím ve skautu se říkalo rádce. „Rádcem“ naší družiny byl samozřejmě brácha Josef Rejňák. Byli jsme 2. družina „Lišek“ a patřili jsme pod středisko Pecka se sídlem v Langnerově skále. Tam jsme byli zařazeni do 1. oddílu, jehož vedoucím byl Jarka Havelka a společně s peckovskými skauty jsme byli součástí střediska Sopka Nová Paka. Naše družina měla 10 členů včetně Vlčat, což byli členové mladší 10-ti let.

Jak jsem již uvedl rádcem družiny byl brácha Josef Rejňák se skautskou přezdívkou (Lívanec) a členy družiny jsem byl já Zdeněk Rejňák (Tichošlápek), Olda Exner (Medvídě), Vláda Laušman (Šroubek), Josef Plecháč z Horního Javoří (Mauglí), Karel Rejmont (Picarda), Vlastík Tauchman (Bumbrlíček), Radouš Imlauf (Černoušek) a Jirka Václavík (Drobeček). Kdo byl dalším, desátým členem, už si nemůžu vybavit.

Podle kroniky o činnosti družiny, kterou samozřejmě taky vedl a vtipným textem opatroval můj brácha, naše družina existovala od dubna 1946 do června 1950. V kronice je popsána činnost družiny, která kromě pravidelných týdenních schůzek představovala hlavně výpravy do okolí Bělé u Pecky. Výprav se za dobu trvání činnosti družiny uskutečnilo celkem 9, z toho 3 výpravy byly dvoudenní s přenocováním ve stanu. Kroniku brácha doplnil i výstižnými barevnými ilustracemi. Kroniku naší družiny mám dodnes schovanou, opatruji ji jako oko v hlavě a patří k největším pokladům z mého mládí.

Doba po maturitě

Po maturitní zkoušce na gymnáziu v Nové Pace, kterou složil v červnu roku 1950, začal brácha ihned učit a přitom později dálkově studoval na Pedagogické fakultě v Hradci Králové.

Jako mladý a svobodný učitel učil na několika školách po celém severu tehdejšího hradeckého kraje např. v Žacléři, Mladých Bukách, Lhotě u Trutnova a Vidochově.

V letech 1952 až 1954 absolvoval základní vojenskou službu u dělostřeleckého pluku v Benešově u Prahy. Protože měl maturitu, nabízeli mu po přijímači nástup do důstojnické školy, který ale brácha odmítl. Byl tedy zařazen do výcviku jako „mířič“ u protitankového dělostřelectva. O bráchově povaze, která ho předurčovala k tomu, že všechno dělal pečlivě a s plným nasazením, svědčí i to, že na vojně získal titul „vzorný

dělostřelec“ a z vojenské služby se v říjnu 1954 vrátil v hodnosti četaře.

Ve Vidochově bydlel v rodinném domku, který patřil ke škole, později už i jako ženatý s manželkou Alenou rozenou Zívrovou, která v době jejich seznámení už bydlela v Bělé.

Svatbu měli 21. ČERVENCE 1956 v Bělé u Pecky, kde Alena žila se svou matkou a nevlastním otcem panem Laušmanem.

V následujícím roce 1957 se novomanželům narodil syn Ivan a o 7 let později dcera Soňa. Já jsem tím získal synovce a neteř a stal jsem se strýčkem. A díky Ivanovi, kterému se daleko později narodili dva synové, jsem získal i pokračovatele české větve našeho rodu a další nositele příjmení Rejňák v Čechách. Z toho jsem měl velikou radost, protože mně se to nepřízní osudu nepodařilo a o svého syna Honzíka jsem v jeho devíti letech přišel při autohavárii, kterou sám vůbec nezavinil.

Po řadě škol, na kterých postupně učil, se brácha v roce 1964 dostal jako učitel i na školudo Pecky, kde potom působil celý zbytek života až do odchodu do důchodu.

Pamatuji si, jak vždycky rád a s láskou mluvil o svých žáčcích, s kterými jako třídní učitel dokončil jejich školní léta, vybavil je potřebnými znalostmi a připravil je do života. Pamatuji se taky, jakou radost mu udělali bývalí žáčkové poslední třídy, kterou jako třídní učitel měl na starost, když mu s kytkou přišli k němu domů do Bělé popřát k 65. narozeninám, a to v době, kdy už neučil a užíval si důchodu, do kterého odešel v roce 1991.

K prvním Vánocům, které se svojí rodinou prožil v Pecce, kde bydleli v 1. patře budovy radnice, dnešního Úřadu městysu Pecka, vyřezal z lipového dřeva první figurky svaté rodiny a jeslíček, jako základ budoucího vlastnoručně vyřezávaného betléma. Byly to figurky panenky Marie s Ježíškem a svatého Josefa a k tomu vola a osla, zvířátek, která měla malého Ježíška zahřívát, aby mu v jesličkách nebyla zima.

Potom každoročně vyřezal k Vánocům nejméně jednu a většinou několik dalších figurek. Nejdříve figurky svatých tří králů,

Kašpara, Melichara a Baltazara a v dalších letech pastýřů, oveček, psa hlídače a jednotlivých koledníků a lidiček, kteří nesou malému Ježíškovi dárky odpovídající jejich profesi. Betlém ve finále čítá neuvěřitelných 45 figurek, mezi které samozřejmě patří i celá šestičlenná vesnická dechová kapela.

Moje švagrová tento „poklad“ opatruje jako oko v hlavě, aby vždy v předvánočním období mohla z jednotlivých z lipového dřeva vyřezávaných, barevně vyvedených a konečným lakem opatřených figurek postavit betlém. Tím je brácha dodneška každoročně o Vánocích přítomen mezi svými nejbližšími doma.

V roce 1973 se s manželkou a oběma dětmi přestěhoval do domku manželčiny rodičů v Bělé a tam potom žil až do konce svého života.

Celý život brácha ve volných chvílích relaxoval kreslením nebo malováním a později i řezáním někdy i vícebarevných linorytů. Z každého svého působiště měl řadu obrázků. Některé z nich, jako třeba barokní Kostelíček v Mladých Bukách jsem z něj vyžebbral a mám je dodnes schované. Kreslil tužkou nebo uhlem a barevné obrázky buď vodovými barvami, nebo temperami a později i olejovými barvami, někdy i mastnými křídami. Na jeho krajinkách se často objevoval motiv Zvičiny, podkrkonošských chaloupek včetně našeho rodného domečku, ale často maloval i zátiší s ovocem a hlavně s květinami.

Často jsem bráchu přesvědčoval, aby uvažoval o působení v nějakém Družstvu řemeslníků a výtvarníků, kde by své výtvarné schopnosti mohl lépe využít a hlavně by mohl vydělat víc peněz než jako učitel. Ale nedal

Foto: archiv Zdeňka Rejňáka

Foto: archiv Zdeňka Rejňáka

se přesvědčit, protože kantořinu miloval, viděl ve výchově svých žáčků smysl života a radoval se z jejich pokroků. Samozřejmě vyučoval i kreslení, kde mohl svoje celoživotní zkušenosti předávat i mladé generaci a možná i budoucím malířům.

Květiny měl rád a jejich pěstování bylo dalším a možná největším bráchoým koníčkem. Na zahradě domku po rodičích jeho manželky v Bělé u Pecky, kde později s Alenou a s dětmi bydleli, vybudoval velkou skalku, která bylo jeho největším potěšením a její udržování bylo hlavní náplní bráchova důchodového věku.

Tam pěstoval skalničky i konifery a také několik bonsajů, které vypílal z malých semenáčků, nasbíraných v okolních lesích. A protože jejich zahrada, kde byla skalka situována, leží na břehu potoka Javorky, jeho skalničkám se výborně dařilo vzhledem k tomu, že sousedství tekoucí vody pro ně vytvářelo příhodné klima.

Na závěr mého vzpomínání bych chtěl ještě jednou zdůraznit, jak moc jsem svého bráchu Josefa Rejňáka měl rád, jak jsem ho jako staršího sourozence obdivoval za jeho šikovnost, talent a další jeho vlastnosti. V mém mládí mi brácha byl velkým vzorem, a přestože jako dospělí jsme žili daleko od sebe, každý na jiném konci Čech, měli jsme k sobě blízko a dodneška mi chybí.

Bráchoův život ukončila zhoubná nemoc, rakovina plic, s kterou stejně jako náš tatínek sváděl nerovný boj. Ten po velkém utrpení nakonec prohrál a z tohoto světa odešel v nemocnici v Nové Pace dne 7. 8. 1995 ve věku 64 let.

Na konci vzpomínání na mého bráchu je asi vhodné, abych řekl taky pár slov o sobě.

Po maturitě na Gymnázium v Nové Pace v roce 1952 jsem studoval na Fakultě architektury a pozemního stavitelství ČVUT Praha, kde jsem promoval v roce 1957. Potom jsem jako stavební inženýr na umístěnkou nastoupil na odbor výstavby KNV Ústí n. Labem.

Za rok potom jsem se oženil, v dalším roce se nám narodila dcera Zuzanka a v roce 1966 syn Honza. O syna jsem ale v jeho 9 letech, při autohavárii, kterou nezavinil, přišel.

V době normalizace po roce 1969 atmosféra na KNV Ústí n. L. zhoustla natolik, že jsem

raději změnil zaměstnání a přešel na Pozemní stavby Ústí n. L., kde pracovali i další tři moji spolužáci z vysoké školy.

V roce 1982 mne po dlouhé nemoci opustila manželka Věra, která celý život pracovala jako zdravotní sestra v ústecké nemocnici a po onemocnění zákeřnou rakovinou, odešla z tohoto světa ve věku 46 let.

Když byla později z podniku Pozemní stavby Ústí n. L. a čtyř dalších vytvořena Výrobně hospodářská jednotka pracoval jsem na Generálním ředitelství jako vedoucí oddělení.

Dne 18. 4. 1987 jsem se znovu oženil se svojí druhou manželkou Světlou a v tomto šťastném manželství žiji dodnes.

Po sametové revoluci v roce 1989 byla VHJ znovu rozdělena na jednotlivé podniky a já jsem přešel do Severočeské konstruktivy v Ústí nad Labem, kde jsem byl zaměstnán až do odchodu do starobního důchodu v roce 1994. V důchodu jsem ještě řadu let pracoval na živnostenský list jako stavební dozor, ale před třemi lety jsem i s touto činností skončil a život jsem zrušil.

Celý život mými koníčky bylo fotografování, díky gymnazijnímu profesorovi chemie, zahrádkaření a filatelie. Když jsem přišel po celodenním sezení v kanceláři domů a bolela mne hlava, tak jsem při fyzické práci na zahradce na všechny bolesti zapomněl.

Dnes se na zahradce bavím pěstováním skalniček, hlavně „lewisií“, což jsou vápnobojné, krásně kvetoucí vysokohorské rostliny, jejichž vlastí je Severní Amerika. Tam se v horách Oregonu, Kalifornie a Yosemite Natio